

אתמול בערב, היה צילצול בדלת. כשפקרתי, עמדו שם שני צעירים, נאים ולבושים היטב. הבחור דיבר ראשון.

רמי: "שלום! שמי רמי, וזאת גילה."

גילה: "שלום! באנו אליך כדי להזמין אותך לנשק לאפריים בקרחת, ביחד איתנו."

אני: "סליחה?! על מה את מדברת? מי זה אפריים ולמה שאני ארצה לנשק לו בקרחת?"

רמי: "אם תנשק לאפריים בקרחת, הוא ייתן לך מיליון דולאר, ואם לא, הוא יכסה לך את הצורה."

אני: "מה? מי זה הסוטה הזה?"

רמי: "אפריים הוא נדבן עשיר. הוא בנה את העיר הזאת. העיר הזאת למעשה שייכת לו. הוא יכול לעשות מה שהוא רוצה, ומה שהוא רוצה זה לתת לך מיליון דולאר, אבל הוא לא יכול עד שתנשק לו בקרחת."

אני: "אין בזה שום הגיון. למה..."

גילה: "מי אתה שתפקפק במתנה של אפריים? אתה לא רוצה מיליון דולאר? זה לא שווה נשיקה קטנה על הקרחת?"

אני: "אני יודע, אולי, אם זה חוקי אבל..."

רמי: "אז בוא לנשק לאפריים בקרחת יחד איתנו. אני איתם בדרך כלל מנשקים לאפריים בקרחת?"

גילה: "כן, בטח, כל הזמן..."

אני: "והוא נתן לכם מיליון דולאר?"

רמי: "לא ממש. בעצם אתה לא מקבל את הכסף עד שאתה עוזב את העיר."

אני: "אז למה אתם לא עוזבים עכשיו את העיר?"

גילה: "אם עוזבים את העיר לפני שאפריים אומר לך, אתה לא מקבל את הכסף והוא מכסה לך את הצורה."

אני: "אתם מכירים מישהו שנישק לאפריים בקרחת, עזב את העיר וקיבל את המיליון דולאר?"

רמי: "אמא שלי נישקה לאפריים בקרחת במשך שנים. היא עזבה את העיר לפני שנה ואני בטוח שהיא קיבלה את הכסף."

אני: "ולא דיברת איתה מאז?"

רמי: "מה פתאום, אפריים לא מרשה."

אני: "אז מה גורם לך לחשוב שהוא באמת ייתן לך את הכסף אם אף פעם לא דיברת עם מישהו שקיבל את הכסף?"

גילה: "תראה, הוא נותן לך קצת לפני שאתה עוזב. אולי תקבל העלאה במשכורת, אולי תזכה באיזה פרס בלוטו, אולי פשוט תמצא שטר של מאה שקל ברחוב."

אני: "מה זה קשור לאפריים?"

רמי: "לאפריים יש 'קשרים'."

אני: "סליחה, אבל נראה לכם שאני מטומטם?"

רמי: "אבל זה מיליון דולאר, אתה באמת מוכן להסתכן? ותזכור, אם לא תנשק לאפריים בקרחת הוא יכסה לך את הצורה."

אני: "אולי אם אני אוכל לראות את אפריים, לדבר איתו, לשמוע את העובדות ישר ממנו..."

גילה: "אף אחד לא רואה את אפריים, אף אחד לא מדבר עם אפריים."

אני: "אז איך אתם מנשקים לו בקרחת?"

רמי: "לפעמים אנחנו מפריחים לעברו נשיקה, וחושבים על הקרחת שלו. בפעמים אחרות, אנחנו מנשקים את הקרחת של מנשה, והוא מעביר אותה הלאה."

אני: "מי זה מנשה?"

גילה: "חבר שלנו. הוא זה שלימד אותנו על לנשק לאפריים בקרחת. כל מה שהיינו צריכים לעשות זה לשלם על המונית מדי פעם."

אני: "ופשוט האמנתם לו כשהוא אמר שיש אפריים, ושאפריים רוצה שתנשקו לו בקרחת, ושאפריים יגמול לכם על זה?"

רמי: "מה פתאום! למנשה יש מכתב מאפריים שהוא קיבל לפני הרבה שנים שמסביר את הכל. הנה צילום שלו, תראה בעצמך."

משולחנו של מנשה

1. תנשקו לאפריים בקרחת והוא ייתן לכם מיליון דולאר כשתעזבו את העיר.

2. אל תשתו יותר מדי אלכוהול.

3. תכסחו את הצורה לאנשים שלא דומים לכם.

4. תאכלו אוכל בריא.

5. אפריים הכתיב לי את זה בעצמו.

6. הירח עשוי מגבינה ירוקה.

7. כל מה שאפריים אומר, נכון.

8. תרחצו את הידיים אחרי השירותים.

9. אל תשתו אלכוהול.

10. תאכלו טחינה עם פטרוזיליה, בלי תוספות.

11. תנשקו לאפריים בקרחת או שהוא יכסה לכם את הצורה.

אני: "נראה שזה כתוב על נייר המכתבים של מנשה."

גילה: "אפריים לא נתן לו נייר."

אני: "אם נבדוק, אני בטוח שנגלה שזה כתב היד של מנשה."

רמי: "בטח, אפריים הכתיב לו את זה."

אני: "אבל חשבתי שאמרת שאף אחד לא יכול

לראות את אפריים?"

גילה: "לא עכשיו, אבל לפני הרבה שנים הוא דיבר עם כמה אנשים."

אני: "אבל חשבתי שאמרתם שהוא נדבן. איזה מין נדבן מכסה לאנשים את הצורה רק בגלל שהם שונים?"

גילה: "זה מה שאפריים רוצה, ואפריים תמיד צודק."

אני: "ואיך הגעת לזה?"

גילה: "בסעיף שבע כתוב 'כל מה שאפריים אומר, נכון.' זה מספיק לי!"

אני: "אולי החבר שלכם מנשה המציא את כל העניין."

רמי: "אין סיכוי! בסעיף חמש כתוב 'אפריים הכתיב לי את זה בעצמו.' חוץ מזה, בסעיף שתיים כתוב 'אל תשתו יותר מדי אלכוהול', ובסעיף ארבע כתוב 'תאכלו אוכל בריא', ובסעיף שמונה כתוב 'תרחצו את הידיים אחרי השירותים'. כולם יודעים שכל הדברים האלה נכונים, אז גם השאר חייב להיות נכון."

אני: "אבל בסעיף תשע כתוב 'אל תשתו אלכוהול' מה שלא מסתדר עם סעיף שתיים, ובסעיף שש כתוב 'הירח עשוי מגבינה ירוקה' שזאת שטות."

רמי: "אין סתירה בין סעיף תשע וסעיף שתיים, סעיף תשע פשוט מבהיר את סעיף שתיים. ובקשר לסעיף שש, אף פעם לא היית על הירח, אז אתה לא יכול להיות בטוח."

אני: "מדענים הוכיחו שהירח עשוי מסלע..."

גילה: "אבל הם לא יודעים אם הירח הגיע מכדור הארץ, או מהחלל, אז הוא יכול באותה מידה להיות עשוי מגבינה ירוקה."

אני: "אני לא ממש מומחה, אבל אני חושב שהתיאוריה שהירח 'נלכד' איכשהו על ידי כדור הארץ כבר הופרכה. חוץ מזה, אי הידיעה מאיפה הגיע הסלע לא הופך אותו לגבינה."

רמי: "הא! אז עכשיו אתה מודה שמדענים טועים, אבל אנחנו יודעים שאפריים תמיד צודק!"

אני: "באמת?"

גילה: "בטח, סעיף שבע מוכיח את זה."

אני: "את אומרת שאפריים תמיד צודק כי כתוב ככה ברשימה, הרשימה נכונה כי אפריים הכתיב אותה, ואנחנו יודעים שאפריים הכתיב אותה כי ככה כתוב ברשימה. זה הגיון מעגלי, לא שונה מלהגיד שאפריים צודק בגלל שהוא אומר שהוא צודק."

רמי: "עכשיו אתה מתחיל לתפוס. יש לי נחת מלראות מישהו שמגיע להבין את דרך המחשבה של אפריים."

אני: "אבל... לא חשוב. מה הקטע עם הטחינה?"

גילה: מסמיקה.

רמי: "טחינה, עם פטרוזיליה, בלי תוספות. ככה אפריים אוכל. כל דבר אחר אסור."

אני: "ומה אם אין לי פטרוזיליה?"

רמי: "אין פטרוזיליה, אין טחינה. אסור טחינה בלי פטרוזיליה."

אני: "בלי חריף? בלי שמן זית?"

גילה: נכנסת להלם.

רמי: צועק: "אין סיבה לקלל! כל תוספת חוץ מפטרוזיליה פשוט אסורה!"

אני: "אז סלט עגבניות קצוץ דק עם טחינה למעלה לא בא בחשבון?"

גילה: מכסה את האזניים עם הידיים: "אני לא שומעת כלום, לה לה לה לה לה לה."

רמי: "זה מגעיל. רק סוטים יאכלו את זה..."

אני: "אבל זה טעים! אני אוכל את זה כל הזמן. גילה מתעלפת."

רמי, אוחד בגילה: "אם הייתי יודע שאתה אחד מאלה, לא הייתי מבזבז את הזמן שלי. כשאפריים יכסה לך את הצורה אני אהיה שם, סופר את הכסף וצוחק. אני אנשק למענך את הקרחת של אפריים, יא אוכל טחינה עם סלט עגבניות."

ואז הוא גרר את גילה למכונית והתרחק במהירות.

נסו לתת כותרת לכל אחד מן המספרים: על מה מופנית הביקורת בקטע?

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____